

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118703200/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Sakkede jeg derimod agterud, saa hed det:

Du Hannemann,
geh du voran,
du hast so lange Stiefeln an.

At denne Erindring fra fireogtreds og særlig Navnet „Hannemann“ ikke kunde være helt behagelig for et dansk Øre, tog den noget tykhudede Tysker ikke Hensyn til, og forresten saa han saa godmodig ud derved, at jeg, trods nogle patriotiske Anfægtelser, ikke kunde tage ham det ilde op.

Naar vi hvilede ud, diskede han gjerne op med Anekdoter fra sin Studentertid eller fra Krigen, hvilke sidste iøvrig gjerne var af forholdsvis fredelig Art.

— Ja, det skal De nok have Ret i, at det er en god Tobak, sagde han, idet han tændte sin Pibe efter Aftensmaden. He, nu skal De ellers høre en pudsig Historie, som er passeret mig med den Tobak, det vil sige, den Gang var den rigtig nok bedre, end som den er bleven paa de sidste Aar; — den var ligefrem berømt over hele Tyskland den Alstädter Ziegel-Tobak. — Altsaa det var den Gang, — jeg har vist fortalt Dem, at jeg laa paa Lazarettet i Flensburg; jeg havde faaet en Kugle oppe i Skuldren. Da jeg nu var ved at komme mig, saa fik jeg Lov til at ryge mig en

lille Pibe Tobak. Nu maa De vide, jeg er barnefødt i Altstadt, og min Moder, som boede der, hun sendte mig jævnlig et og andet, — vi havde jo fri Forsending, — og der var saa altid Noget af denne extra Tobak med i Pakken. Naa, jeg faar altsaa Piben tændt, og næppe er Tobakken kommen i Glød, før min Sidemand, det var en Dansker, som de havde taget ved Düppel, — han var kommen en Bajonet for nær, — han rejser Hovedet saadan lidt op fra Pudcn og begynder at snøfte; og jeg kunde nok mærke, at Røgen ikke generede ham, for han formelig gottede sig. Naa, jeg bakker jo alt hvad Pibetøjet vil holde. Han bliver ved at snuse og saadan aande ind. „Det var som Fanden,“ siger han saa. „Hvorfor det?“ siger jeg, „lugter den kanske af Svov!“ „Nej, paa det Lav!“ siger han paa meget ordentligt Tysk; „men jeg vil være hængt, om det ikke er Altstädter Ziegel-Tobak, som du ryger.“ „Saa bliver du ikke hængt den Gang,“ siger jeg. „Hvor kender du ellers Altstädter Ziegel-Tobak fra?“ „Jo, den skulde jeg da nok kende,“ svarer han saa, „for jeg har været to Aar i Altstadt, den Gang da jeg rejste paa Professionen, for jeg er Uhrmager. Siden har jeg aldrig røget den Tobak, og nu, da jeg lugter den, er det akkurat som jeg igen sad der paa Hjørnet af Gaasetorvet

og Smedegaden hos min skikkelige Mester Storch.“
„Næh!“ siger jeg, og var lige ved at tabe Piben.
„Jo, gu min sæl er det saa,“ svarer han. — „Men
saa har du jo været i Lære hos min egen Fader!“
Ja, vil De nu tænke Dem! og da vi kom til at
snakke rigtig sammen, kunde jeg ogsaa nok huske
ham, skønt han havde lagt sig et stort Skæg til,
et rigtigt Hammemann-Skæg. . . . Naa, jeg gav
ham en Kardus af Tobakken, men det kunde jo
lige saa godt have hærdet sig, at jeg var kommen
til at give ham en varm Kugle.

Da denne Anekdote var ude, greb jeg Lejligheden — hvis man kunde sige, at der var en saadan — til at udsørge ham om hans Familieforhold, og efter at have døjet flere baade kedelige og udviklede Kapitler af Slægtskrønikken, belønnedes jeg endelig ved, at vi naaede frem til Minna Jagemann, — hende, den lille kønne Lærerinde hos Kammerherren, som De vel nok har sét.“ —

I Begyndelsen havde Meddelelserne om hende en meget almindelig og nøgtern Karakter.

Hun var Datter af en hæderlig Gymnasiallærer, som var død for et Aars Tid siden. Moderen lejede ud til Pensionærer, og hun selv tjente lidt ved Informationer, navnlig ved at undervise Fremmede i Tysk, give Conversationstimer og lignende.